

PRÒLEG

ANTONI PLADEVALL I FONT

Monografies del Montseny arriba enguany al mític 2000, al seu número 15. No creiem que l'efemèride de tres lustres mereixi cap celebració especial, però sí que és una fita ja notable, que convida a un petit examen i reflexió.

Des d'aquell primer i tímid número 1, ja totalment esgotat, improvisat l'any 1986 a instàncies de l'enyorat Ramon Bofill aplegant articles, en part ja publicats, de qui escriu això, fins al número present han passat moltes coses de tots colors, agradables i tristes, com és normalment la vida. Per un costat, pel trist, cal evocar la pèrdua l'any 1990 d'en Ramon Bofill, l'instigador de la col·lecció, seguida el 1999 de la de Salvador Millet i Bel, president dels Amics del Montseny, i la d'altres amics no tan significats, i entre els lectors o col·laboradors algunes morts sentides com la del professor Salvador Llobet, de Granollers, autor de la primera gran monografia científica sobre el Montseny, que ens havia promès diverses col·laboracions, però que només ens en pogué fer una el 1990, i la més recent pèrdua de la literata i estimada amiga Maria Àngels Anglada, que havia de presidir la festa del 1999 però que la mort li ho va impedir, no sense abans haver-se acomiadat del Montseny i dels seus amics amb la sentida poesia que va aparèixer pòstumament en el número de l'any passat. Estic segur que em deixo noms d'altres amics i coneguts, però aquí no volem fer pas una necrològica.

Al costat d'això podem dir que el grup d'amics i col·laboradors ha anat augmentant any rere any i encara que legalment no haguem arribat a la majoria d'edat, pel seu contingut i col·laboradors *Monografies del Montseny* és ja una publicació adulta. Gràcies a l'inventari informatitzat i ben classificat amb què l'amic i col·laborador Manuel Carles i Surís va començar a enriquir les *Monografies* l'any passat, sabem que fins aquell moment el nombre de col·laboradors era de 108 i el d'articles i pròlegs publicats exactament de 200. Ara, a aquella llista, després dels dos números darrers caldrà afegir-hi cinc o sis nous autors i uns 25 treballs nous, que cal sumar al recompte original.

Tot això forma un grup ja considerable de treballs que per tenir com a centre exclusiu el Montseny i el seu entorn fan de la col·lecció un punt de referència i una eina insubstituïble per conèixer o estudiar la nostra estimada Catalunya.

Més d'una persona ha comentat a vegades: "El Montseny pot donar per a tant?". I la resposta és invariable: "Sí, i molt més". Des de l'estudi de les èpoques geològiques que ens evocava el Dr. Llobet el 1990 fins a tota la varietat

de fauna, flora, espècies en perill, oficis o característiques de la gent que hi viu. Tot això pot servir per crear consciència en els seus visitants o per instruir els infants —com ens han posat de manifest molts articles, en especial els de Martí Boada, de Joan López, o dels integrants de “La Gabella” d’Arbúcies o de “La Tela” de Granollers—: és evident que el Montseny és un tema inesgotat d’estudis i d’aprofitament pedagògic.

A tot això cal sumar-hi com han vist i viscut el Montseny poetes i literats o simples excursionistes observadors, o com intenten fer-lo reviure arqueòlegs i historiadors que recerquen el pas de l’home per aquesta bellíssima Serralada Prelitoral i n’estudien els monuments o els simples vestigis d’habitatge i acció dels que hi han viscut.

Tot convergeix a estimular a fer nous estudis, que tenen molt més mèrit sabent que són voluntaris i desinteressats i que fan més lleugera la tasca dels que ens hem compromès a aplegar-los o a fer-los editar. És cert que a vegades cal anar darrere d’autors i insistir per obtenir treballs o col·laboracions que creiem interessants, però també és cert que moltes vegades ens cal refusar algun treball o retardar-ne més d’un any la publicació per ésser massa llargs o espessos o per no tenir cabuda en l’espai o guix dintre del qual es vol mantenir la publicació. En aquests casos és quan ho passem més malament. Tanmateix la constància i la comprensió de tots els que col·laboren en les *Monografies* és molt gran, i fa lleugera i agraïda la feina dels que hem pres la càrrega de fer possible l’aparició puntual, cada any, d’un nou volum.

Fins quan serà possible continuar la publicació? L’equip actual de direcció ens hem proposat la fita de 25 volums o 25 anys; les nostres edats i les nostres forces segurament no donarien per a gaire més. Per tant, ens resten 10 anys. És potser un excés d’optimisme? Creiem que no.

Més encara, voldríem que en el moment de la nostra jubilació aquesta es pogués fer amb autèntic goig i “jubil” (encara que el mot sigui una inacceptable traducció del *jubilum* llatí) de veure que una nova fornada d’Amics del Montseny les continua i les millora. Això fa indispensable preparar el relleu de joves amics ja des d’ara. Esperem que no en mancaran.